

MEGÁLLÓ FÉLÚTON

Alaphelyzet az éjben: szívás, ivás, repülés,
de egyik sem cigaretta, sör vagy öröm.
Egyik sem élvezet, csak kényszer,
az éjszakai lepke repülékényszere lámpák fénye felé.
A lámpáról ugyanúgy felkavarog a ráakódott mocsok,
mint a perzselődő szárnyak szállingózó hímpora.

Miért találtuk ki, hogy a psziché egy lepke,
rövid életű, buta, szép rovar, mely nekimegy a lehetetlennek?
Miért akarunk felperzselni bármit is,
miért vagyunk folyton állatok,
miért megyünk szag után, és kihez forduljunk, ha égési sebeink
lesznek?

Szívás, ivás és repülés: megálló a lehetetlen előtt,
tikkadós, fulladásos, utazós halál a csillagok alatt,
melyek hunyorgása a lámpák igazságtalanságára emlékeztet.
Két kis test feszül egymásnak a perzselő levegőben,
soványak, fáradtak és sosem voltak lepkék.

Kényszerű távolságtartás.
Szarvasok agancsa ökleli fel álmainkat,
a bőrcafatok fölfeslenek a friss szarurétegről.
A fák kérgéhez dörzsölődnek,
erezetükben fejlődik bebábozódva a lélek,
ez a hímporos psziché, amihez hozzányúltál.
Potrohhoz szárad a büntudatunk:
a perzselő levegőt majd föllőjük a holdba.
Szívás, ivás, repülés. Három szó, megálló az éjben,
oltsd le a lámpát, perzselj a sötétben.

NYUGALOM

Nem vagy más, mint piros-fekete csíkos
tarisznyába gyömösölt oklevelek halmaza.
Halott fák teste, a porban fürdő atkák városa.
Senki nem kíváncsi a változatos formájú és színű
fél téglákra, melyekkel alkalmasint melled vered
szépen, önmagad nyugtatva. Hogy majd
úgysem tűnsz el az idő süllyesztőjében,
melynek végén már csak a kutya kíváncsi rád,
hiszen tudja, hogy szagod nem változik.